

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

ELS REYS.

Ja son pochs es qu' hey creuen. Per dematí qu' un s' axécl. ja no es fácil veure guaytá per finestres y balcones ses puntes de sabatetes y de botines, de xouquets y de borceguins, y es cosa rara es sorprende com succehia altra temps, es bras blanch d' una mare ó sa ma peluda d' un pare, quant, ántes de despertar-se ets infantons (que tal dia es abans d' hora) baratan ses faves y s' ordi de dins es calsat amb ses golosines ó sa afrontosa tayada de rava.

Per axò, eucare qu' aquesta dolça y antiga costum no haja desaparegut, per practicada de tants y coneguda de tots no 's cosa de tractarla. Y a mes d' axò, aquests hermosos recòrts qu' han passat per à sempre produexen es matex efecte que sa memòria d' un jardí florit á sa imaginació d' un maretjat en dia de temporal, que sòls serveix per ferli més aspre es verí que se remou.

No sé si á tots los passa lo mateix, però per mí es dia més trist de l' any es es dia d' els Reys. Si jò heu fos, seria el *Rey mòro*, però dins s' esclap de L' IGNORANCIA, no hey podria posa més qu' *amargos*, si bé es veritat que no m' en duria sa *racció*, perque som d' es qu' encare que sapiem molt anam à pèu.

Voldria sebre llatí per expressá amb qualche cita clásica sa tristó des dia d' els Reys, però haurém de passá sense aquest *polset* d' espicies.

Per ses cases de pòrxo amb corriòla de fusta y còrda gruxada per pujá paya, ja no guaytan, en tal dia, per entre es llistons, aquells caps de coral viu que pareix que vòlen escupí à sa *probeta* que passa. A ca 's missès, escrivans y procuradors y demés *gent de ploma*, ja no se sent aquell còro de víctimes, aquells *endiòts*, qu' amb sa veu baldufenque, pareix que recomanan ets assuntos des qui los han enviats, olvidant que no hey ha més mala clavilla que sa d' es mateix lleñam. A ses botiguetes de texidó ja no se veu fermada à una cama des talés

aquella polleta plumada, amb so cap blanquinós, qu' acluca un uy, y pareix que *fa uyel* à n' es mèstre cada vegada que la mira. D' es portalet d' es sabateró, ja ha desaparegut aquell gallet tísich, que fermat, amb còrda de granera, à una cama de sa cadira, y amb un pèu alt, es còll tòrt y sa cresta à la banda parexia un *voluntari disgustat*, mentres es *tirano*, es sabateró, passava sa cutxilla *p' es ferro*, duguent es compás de sa marxa *fúnebre* y menjantse amb la vista à aquell infelís qu' *avuy*, en certa manera, simbolisa sa llibertat. Per sa murada ja no se sent es renou de buyt de ses corretjadas des bergantells qui atupan ets *endiòts*, ni es xinglot de rabia d' aquests, qu' amb so *moch* amollat y ses ales caygudes, se barayan.

Tota s' alegría s' es evaporada. Un munt de plomes à qualche racó, y es *cañellons* ó qualche bech esmotxat (que casi es lo únich que no se menja,) diuen:

—«*Aquí han plomat un germá pro-hisme.*»

—«*Axò queda de tant d' orgull.*»

¡Lletjeros qu' amb molt de motiu podriam veure tot l' any à cada passa!

Per demunt ses bandes des carros tapats (?) de fematé, sòlen guaytá aquest dia es barrams y clòsques de porcella, iets com una plata, perque han perdut es daurat de colradura que prengueren dins es forn, bollint deu dies per acabar de doná sustancia y gust à s' olla; si no rossegan p' es carrés afollant, es vespre un uy de poll d' es qui passa, per venjarsè, perque ja es sab qu' hey ha òssos que cridan venjausa.

Tot contribueix á sa tristó d' aquest dia, que sòl essè aygolós. Es vespre abans, entre es *xich, xich*, de ses canals, se sènten es gemechs escañats de còrns y trompetes, que amb sa manera de xordá parexen inventades per imitá es crits d' es condemnats, ó per doná una idea de com haurian de jamegá. Si es dia des Judici no se ha inventat un renou més aspre per interpretá sa música *del porvenir*, ja 's ben segú que s' àngel en sonará una de vidre per fé desxondí es mòrts.

Ja sé qu' es Reys no vénen, però no

sé com no s' en van es qu' hey ha per no senti tal manera de cercarlos.

Ses bombes y ses sinies de ferro han llevat molt de *brillo* à n' aquesta antiga algaravia, perque ja no es fácil trobá à cada botiga cordellons de rest podrit per omplí de fum, d' espíres y de mascara es carrés d' aquesta capital. Sa civilisació no pòt doná una passa sense esclafá ó aficá davall terra, alguna de tantes costums populás. Basta pensá axò per comprende lo que son moltes d' elles.

Es dia d' els Reys es es més trist de s' any perque es sa derrera fèsta. Com es gallinés, es rebòsts ja han perdut aquell ayre magestuós que los fa parexa una exposició de *còses bones*. No queda més qu' es *patató*; ses patates de Málaga redones y gròsses, serviren de capsal à sa porcella dins sa rostidora; quatre rapes de penjòy esquitarell, s' engronsan à sa pèrxa; ses coques de torró casolá més mal forjades, serviren per aquest dia, y si es temps se tira d' humit ja trèuen barbata d' olivera y ténen gust de rescús.

Y lo més trist es qu' heu es per tothom: Ses persones majós de ses families veuen afluxarsè altre pich aquella unió anual qu' aplega es parents d' escampadissa; ses desavenències, envejes y rivalitats y empatxaments de malicia que desaparexen com es farciment de s' *endiòt*; ses antipaties entre persones qu' unes à altres no se pòren *tragá*, y que sòlen *passá* amb un glopet de moscatell, y ets escambrins de ses vetlades jugats à mitja dècima d' interés y que sòlen proporcioná triunfos à n' es qui ménos esment pòsan à ses cartes; tot, tot, s' acaba es dia dels Reys.

Es casats, (s. s. s. j.) que ténen sa ditxa de patí sógra, perden s' esperança, que los animava aquestes passades fèstes, de véurela rebentá.... de satisfacció, amb sos uys llueus, galtes morades y oreya de llebra.

Es bergantells qu' han somiat desde qu' haurian de tení us de rahó, una *conquista*, que casi sempre es com sa d' En Napoleon à Russia, vench à dí; que los déxan entrá tan endins com vòlen per tirarsí demunt es *cosacos* totduna que

parlan de retirarsè, y que casi tots cauen de cap dins es Berezhina des matrimoni, veuen aquestes fèstes y avuy s'acaba el cèl, la Russia ubèrta, perque es *cosacos* (es sògres) fan s'adormit. ¡Ausines que per més que ténan es piñol amarch, ténen, còm es melicotons, sa popa dolsa, y que per cares que còstin no se pòren pagá amb jovintut, moneda que no més ròda amb una direcció, que no 'n té tothom y d'un valor desconegut fins y tot à ses Copiñes!!

Ets atlots ja tornan potoyá entre es capitols de ses òbres de *texto*, y de llissó en llissó, distrèts y procurant olvidá lo que fan, pujan de mala gana escaló per escaló dalt la ròda de sa carrera, encara que moltes vegades aquesta ròda es còm sa de sa *Puntona* qu'un temps treya fanch à n'es cap des Mòll, ahont es presidaris pujavan remugant y fènt lla-tre, y quant havian pujat tot lo dia, de sòl à sòl, à s'horabaxa se trobavan baix des nivell des col·lègi des carré de Sant Miquèl.

Es veritat qu'encare quedan *betlèms*, però es de muntañes de suro, glorias de cotó y xerafins d'en *Manetes* ja no de-vertexen més que à n'ets infants, perque es més grandolassos seguexen sa corrent *realista*, y aquests, saben que tot l'any n'hi ha d'encesos.

Es dia d'els Reys es es gran dia des militars. Axò pòt fé sa diada més entre-tenguda però no la fa mes alegre.

Tants d'uniformes de colorins, tants d'esperons y tantes plomes, pòren doná un poch d'animació (si el tiempo lo permite) à sa derrera fèsta de fèstes, però després de tot, esperons per esperons, y plomes per plomes, no pòren fé olvidá s'altre *aviram*, perque à n'aquell el mos menjam y aquest mos menja à nòltros.

PAU DE LA PAU.

ELS REYS!

¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
Ja 'n fá de temps que vénen
Cada any, y may son véys.

—¿Qui son?—Magos entesos
—¿D'hon surten?—De la Arabia.
—¿Que cercan?—La lley sabia,
La lley del Bòn-Jesús.
La nòva lley de gracia
Que ses cadenes trenca.
D'esclaus que s'hòmo envenca
Ja no n'hi haurá més, pús
¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
Que vénen per aprendre
Sa lley de nòves lleys.

—¿Còm vénen?—De Fè cegos.
—¿Qui 'ls guia?—L'Esperansa.
Y un camí llarch no cansa
Pits plens de Caridat.

—¿Ahont corren?—A Judèa.
Un estel nòu cercavan
Qu'es llibres anunciavan,
Y allà l'han vist físat
¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
Que cercan sa llum clara
Que escampi es nigúls véys.

Ja al terme de son viatge
S'estel los arreplega,
No perqu'es mòguen brega
Sino per darlos pau.
Per un nòu Rey preguntan
Que es Sòl de la Justícia,
Amor sense malícia,
Y té del Cel sa clau.
¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
Que vòlen dú à ca-séua
Llevò de tònnes lleys.

Ja dins Betlèm el tròban.
Dalt gran palau el creuen;
Dins pòbre estable el veuen;
Humils baxan es cap.
Y al Bòn-Jesús adoran
Per Déu de la Innocència
Per Mèstre d'una ciència
Que ningú més la sap.
¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
Que vòlen medicina
Que cur es séus mals véys.

Allà à sos pèus hey pòsan
Presents de gran riquesa,
Y acceptan la pobresa
Que Déu los ha mostrat.
Pastors y Reys encobla
L'Amor que 'l Nin exhala,
Reys y Pastors iguala
La lley de Caridat.
¡Els Reys! ¡Els Reys! ¡Els Reys!
S'en tornan, y ja saben
La lley reyna de lleys.

PEP D' AUBEÑA.

EL PARE Y SA FIYA.

IMITACIÓ D' UN ARTICLE DE «EL AMIGO.»

—¡Ay, monpare! No 'm pensava tení es cò tan prim. Hem trobat un pòbre que mos ha demanat llimosna; y m'ha fèt més llástima....

—¡Pòbres de pòbres, va dí Sant Pere!

—¡Carregat de fret y de misèri, jove encara, mal vestit, tenia una cara ben trista! Mumare li ha dit:—¿Còm no feys feyna?—No 'n tròb; ha contestat. Som forasté. Ningú 'm coneix.

—Si es bòn homo aviat ne trobará.

—Mumare li ha dat quatre cèntims, y li ha dit:—No vos averseu à viure de captiri, ni vos cansen de demaná feyna, que 'n trobareu à s'hora ménos pensada.

—Li ha parlat bé ta mare.

—¡Ay, señora! ha dit ell. Sa cara 'm cau de vergoña quant me veitx amb fòrsa y amb tres pams d'espates; però sa fam pòt més que jò.—M'ha llevat tot

es bòn humó y no 'l me puch trèure d'es cap.

—No es tan desgraciat còm te penses.

—¿Y aquest pòbre homo ahont deu jèure? ¿De què deu diná? ¿Còm se deu encalentí sense vestit, sense capa, sense flassada?

—Déu dona es fret segons ses ròbes, y may desampara ningú.

—¿Y tants que n'hi ha que duen tant de lujo, que ténen tanta de comoditat y que gastan tant; y tot heu tiran y heu fan mal bé!

—Un dia haurán de doná conte fins y tot d'un aguyé de fil.

—Jò hauria volgut sebre ahont vivia, y si tenia infants y dona; y aná à ca-séua per poderli doná molt. Més per altra part, nòltros no tenim res de més; y axò m'hauria fèt més pena.

—Tens rahó. Ja veus, fiya méua, si aquest jove era digne de compassió. Sápignes, ydò, que aquests que tiran y malgastan tant, son encara més dignes de compassió qu'aquest pòbre homo.

—¿De compassió, mon pare? D'horror y d'avorrimet.

—De compassió; perque parexen dit-xosos y no 'u son gens. Los sobran ses satisfaccions des còs y los mancan ses de s'esperit. No ténen cap pler en el mon que no los costi cent dolors. Déu heu ha posat tot bé en la tèrra. Còm més de mala lley es s'alegria, satisfacció ò gust que passam, més de mala casta es sa pena ò doló que mos còsta aquell gust; sia abans sia després de sentí el pler que mos dona per un curt moment.

—M'esplich axò que no heu entench bé.

—Sa pobresa des còs y de bens de fortuna no es cap desgracia. Sa vertadera desgracia, y gròssa, es sa pobresa de s'ànima. Es vertadés plers per nòltros son es que se fundan en sa contemplació de ses òbres de Déu y en ses bònnes òbres, perque son es que ménos disgusts mos còstan. Ets altres plers que s' fundan en posehí molt més qu'ets altres, en tení una posició molt més elevada qu'ets altres, en menjá molt, en beure bé, en vestí ricament y en tení tota casta de comoditats, mos còstan disgusts gròssos y penas que may s'olvidan. Sa lley de la Providència en aquest mon es que s'homo, passant pena, millor ses séues condicions físiques y morals. Aquestes millors li proporcionan un gust. Si aquest gust es de bònna casta, es doló amb que 'l compra es d'aquells qu'aconsòlan. Si es de mala casta sa pena des séu prèu es de aquelles que desesperan. Si hem obrat mal, mos queda un malestá indefinible que còm més temps passa més aumenta. Si hem fèt bé, es doló d'aquesta acció passa amb so temps y mos román una esperansa qu'aconsòla y un benestá dins sa nòstra consciència que ningú el mos pòt robá. Axò es sa diferencia que

hey ha entre es dolors que provénen des vici y es que procedexan de sa virtut.

—Però aquest pòbre tan desgraciat que tal vegada no té cap vici, passa més pena qu'aquell rich qu'está carregat de delictes.

—T'ho pareix à tú que no conexas encara el mon. Aquell que cumplint bé es séus devers es desdixat, té una pau, una alegria y una tranquilidat de consciència que no s'paguen amb tots es doblés del mon. S'amor de sa familia li basta per essè ditzós. Més aquell que vòl gaudi y gosà fora del bòn camí, debades cerca es goix, s'alegria y es benestá. Sòls tròba s'avorrimient de tothom, es desencant de la vida, sa mentida de sa societat mundana, s'avorrimient de si mateix y una completa misèria d'esperit. Per axò te repetesch que qui no pensa ni òbra bé es molt desgraciat y digna de llástima per moltes riqueses que ténga.

—Vostè té rahó.

—Aquest pobret que tanta llástima t'ha fèta se trobaria molt ditzós si pogués compará es séu interió amb so de aquests señós que malgastan lo que tanta falta fa à molts d'altres. Y si tú haguésses arrambat es téu cò un poquet més à n'es d'aquest pòbre l'haurias vist plorá llágrimes vives de consòl, llágrimes que ja no ténen per ablanir ses séues farestes penas, es còrs sechs y corcats d'es richs viciosos.

—May havia pensat tant amb lo que diu; però coneix que's sa pura veritat.

—Sí, fiya méua. Sa pobresa de s'ànima es sa més mala de totes y sa més llastimosa perque no té cura. Sa pobresa des còrs té cura y balsam conegut que mitiga ses séues penas. Quant tu honradament sufresques es dolors d'aquesta vall de llágrimes t'has de dí à tu matexa: —¡Gracies à Déu que'm dona penas dolces amb que podè comprá sa pòca felicitat permesa y pura que se disfruta en aquest mon! ¡Gracies à Déu que me proporciona mèdis per comprá un etèrn benestá!

PER D' AUBEÑA.

UN AGLÁ.

Eram enamorats: jò't dava un dia
Un aglá que'm tirares per sa cara,
A n'es còr me ferires, y derrera
Una imprudent paraula vengué un'altra.

Per causa d'un aglá sentits romperem,
Romperem y amb un'altra ets ja casada,
Y vint mil duros t'ha deixat de herència
Un onclo que tenias à l'Havana.

Fruyt era aquell aglá d'ausina dolsa
Y à la fi ha resultat per mi molt agre
Aquell aglá funest puch dí que'm costa
Trenta mil lliuras netas y esportadas.

T. A.

XEREMIADES.

—L'IGNORANCIA es el Dimòni.

—¡Jesús, Sant Antòni!... ¿perqu' heu dius?

—Ella ja 'u va dí que s'añy seria plové, y ves....

—¿Y si no hagués plogut?

—¡Ah! si no hagués hagut de ploure L'IGNORANCIA no heu haguera dit. ¿Ydò? ¡y encara no vòlen fé pronòstich!

—Jò per mi hey son per no arreconá es Zaragozano.

—¡Ja's de rahó!

Molta pressa té es robá.

Pareix que s'ha fèt móda entre ses dònnes que van à cuhí oliva à jornal, es fé dos y tès sense consentiment de l'amo. ¿Y, còm creys que s'en desfan? Se forman un saquet enrevoltat p'es còrs, devall sa camia. Aquest saquet fa sèt ò vuyt estancies llargueres en forma de butxaca y escuses de fé... s'umplen aquelles encletxes que no fan gayre bullo y quant son à ca-séua se descarreguen.

¡Missions gosaria qu'axò heu han après de quant ses catalineres entravan òli per sa porta sense pagá dret! ¡Lo que's es mal exemple!

Cuhidores, tots aquests artificis no son de lley, y sino, demanaho à Mossen Lluch ò à n'es vòstro Vicari, y veureu còm vos dirán qu'axò es robá.

Santo y bueno qu'un pobret replech una dotzena d'olives pensides per menjarsè es pá amb un pòch de sal. Ets amos, encara qu'heu vejín fan ets uys gròssos, que vòl dí que no'n fan cas; però dursen un parey d'aumuts cada vespre, y es jornal, y òli, ja son figues d'altre sostre. ¿Que no sabeu que l'amo ha de pagá ses tèses?

Y aquesta es sa primera amonestació; que si sabem que no vos heu confessades y esmenades anomenarem ses possessions ahont hey ha hagut aquest desgavell.

—Tomeu, ¿me vòls dexá ses téues carabasses?

—¿Y perque les vòls?

—Per aná més segú.

—Si es per axò compra un revólver.

—T'enganes, necessit unes carabasses.

—Però, ¿perquè?

—Hòmo, tú ja sabs que cada dia he de passá quatre vegades sa plassa de Cort y es carré de Sant Francesch. Anit passada vatx caure dins una bassa y si no ténch sa sòrt de dos Municipals que hem tregueren m'hi negava.

—Ja vares tení fortuna. Si es axí, ja pòts vení per elles, perque si has d'esperá qu'es Municipals te trèguen cada vegada qu'hey caurás, ja pòts fé testa-

ment. No es tothòm que los tròba en haverlos menesté.

Ses Ordenances municipals de Palma diuen que en obrirse clòts de cèrta fondaria es mitx des carrés, cada vespre s'han de tapá y part demunt ells s'hi ha de penjá un fanal encés.

(Mos ha succelhit veure aquest fanal penjat à nes matexos que en tres béchs de gas hey ha à sa fatxada de La Sala.)

A sa plassa des Banch de s'Oli s'hi han ubèrt es clòts per sembrarhi abres, y han romasos destapats y sense llum bastants de vespres.

Y L'IGNORANCIA pregunta: à veure si ets empleats de s'Ajuntament ignòran ses Ordenances ò si à La Sala han acabat s'òli.

De tots mòdos, es fèt es que no s'han cumplides, respecte d'aquest fèt, donant molt mal exemple, y esposant à n'es qui passavan per sa plassa des Banch de s'Oli à enterrarsè de viu en viu.

Part demunt sa grandiosa portalada de s'Iglesia de Montission, à cada cornaló de s'arxivòlta s'hi veuen dos llecons esponerosos, no d'escultura, sino p'es mateix estil d'aquell que diuen que goxava à mitjan altaria des campaná d'Andraitx.

Si es que, quant s'hajin de llevá es de sa fatxada de Montission, seguexen es procediment d'ets andritxòls tendrán s'avinentesa de trobá ruchs ò ases entre es molts estudiants que cada dia en passen per devant.

A Barcelona han descubèrt una fàbrica ahont se feyen *xavos morunos*.

A Palma no s'ha descubèrt sa fàbrica ahont falsificavan billets des *Crédit Balear*, que per lo mal carats y estampats merexian també es nòm de *morunos*.

¡Ja havia estona que à Mallorca no havian trèt s'habilitat amb aquest ram!

PIROPOS.

¿No'm vòls perque som véy? ¿No consideres
Que si'm sobran ets anys
Ténch per tú dins es cò una foguerada
Que pareix un volcan?

¿Perque som véy no'm vòls? Sa lleña véya
S'encén més aviat;
Lo qu'impòrta es es fòch: no vulgues sebre
Quants d'anís té sa fornàl.

Me dius y tot per trobarmè defectes
Que'm surten cabeyes blanchs:
Y es que tú dus à s'*añadit*, tan negres,
Han sortit des fossà.

A sa barba també pels blanchs em tròbas:
Axò es el temps qu'heu fá.

¿Y es polvos que tú 't pòses per sa cara
Que no son per fé blanch?

Resulta que per fòrsa ò per capritxo
Tots dos anam pintats;
Que lo que per mí tròbas un defecte
Per tú un mèrit en fas.

A lo ménos te duch una ventatja:
Qu' à mí 'm pintan de franch,
Mentres que tú pretens d'una hermosura
Que 't còsta bòns doblés à ca 'n Canals.

ALIQUID.

COVERBOS.

Un estudiant de Montission escrivia
à son pare una carta molt llarga, fèntli
veure s'injusticia des catedràtics que
li havian donat carabassa, y quant va
veure que ja acabava sa tercera plana,
posà:

«Y no escrich més perque si acab de
omplí es papé, ténch pò que no li basti
un sello à sa carta. Comanaume molt
mumare, etc.»

Un fematè devallava d'es tercè pís
d'una escaleta; travelá, y redolant de
replá, no s'aturá fins abaix de
tot, en mitx de 's carreró.

Un sabateret l'anà à axecá, y còm va
veure que no tenia sanch p'en lloch, ni
cap òs romput, li digué:

—Ja poreu doná gracies à Déu.

—¿Gracies? (respongué el pòbre, tot
adolit,) ¡bònes gracies, y no m'ha per-
donat ni un escaló!

Un moliné còm un Sant Pau tenia un
aset petit, magre y mòrt de fam, y li
feya du un sach de farina demunt s'es-
quena.

S'animalet ronquetjaya y no poria
pus, amb tot y ses verdancades que
rebia.

Llavò es moliné li digué ¡òu! y còm
el tengué aturat, abrahoná es sach, el
se carregá demunt es còll, y llavò s'en-
camellá demunt s'ase, esclamant:

—¡Arri, ronsero! meèm si encara 't
quejarás, ara que jò 't duch es viatge.
¡Arriiii! fumati may te toch un llamp,
lladre de paya!

Un pare tenia ses séues rahons per
no ponderá devant sa séua fiya sa feli-
cidat d'es matrimoni.

—Sa que se casa, obra bé, (li deya,) però heu fa milló sa qui se conserva fa-
drina.....

—Mon pare, (contestá ella) obrem bé,
qu'es-sa nòstra obligació, y dexem que
es qui pòden heu fassin milló, posantsé
en conserva.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 1.ª Jané de 1881.

Sr. Director de L' IGNORANCIA:

SEÑOR MEU: Fará còsa d'un mes qu'En Jau-
me, un camarada antich, m'escrigué pòch més
ò manco, amb aquests termes:

«Hombre, ja que 't passetjes per Barcelona y
que segons dius farás sa passetjada llarga, ¿per-
què no envias, de tant en tant, quatre còses per
posá demunt L' IGNORANCIA y estarém un pòch
al corrent de lo que passa à n'aquexa tèrra vey-
nada?»

Jò qu'amb axò d'escriure cartes no hey ténch
gayre tranch y que sempre les fás per fòrsa, y
pensant per altre banda qu'aquest setmanari
en acabá s'any faria ses derrerres, heu vatx dexá
corre.

Hem acabat s'any y L' IGNORANCIA no ha mòrt
encara, siro que promet viure molt de temps
segons va d'etxerovida, (Déu heu vulga,) y axí
he pensat doná gust à n'es mèu amich escri-
guent de tant en tant quatre noticies que m'as-
sembla no han de caure malament à n'es lectors,
perque es còsa qu'à tothòm ágrada fé es conte
à fòra casa.

Per altre part à n'aquesta tèrra segons he
vist demunt, demunt, hey ha molt que veure,
qu'estudiá y qu'aprende, y axí faré lo que puga
per estudiá lo bò que veji y enseñarho à n'es
méus paysans perque no caminin enderrera,
(salvo, Sr. Director, es séu ignorant paré.)

Per de pronte m'he fèt amich d'un mèstre
d'òbres molt entès que m'acompañará à veure
ses millós, antigues y modèrnes, qu'axò es lo
primé que s'acostuma visitá quant anam à un
pòble perque ses òbres son una estampa des séu
gust y avénsos en tots concèptes

Llavò coneix molt un escolá que 'm tindrà al
corrent de ses funcions d'Iglesia més lluhides
que's fassen y jò hey aniré perque à més d'essé
un pòch nèo, (en que m'estiga mal dirho,) ses
funcions religioses son una mòstra de sa fè d'un
pòble.

Y per últim: un Municipal parent de sa méua
patrona me darà conte de sa feyna que li don es
séu ofici y axí veurem còm vá per aquí la còsa
perque per sa feyna des Municipals pòren gra-
duá sa civilizació d'un pòble; s'entén: à fòra
Mallorca, perque ja sabem qu'aquells señós à
Palma solen fugí de fam y de feyna.

Y à més de lo dit; amb una xarradeta des
balls, que n'hi ha molts; des teatros, que n'hi
ha més; de sociadats, que no'n mancan y d'al-
tres herbes que son de tota casta; allargarém sa
processó.

Si no hey ha ordre será perque es correspon-
sal no'n sab més ò perqu'ets atòts son mals de
compòndre. Estaré content si es lectors ténen
paciència per véurela passá.

Un coverbo y acabaré per 'vuy.

Dia trenta me digueren:

—Bòno, y demá que no vòls veure s'hòmo
que té tants de nassos còm dies té l'any?

—Me basta mirá es mèu, vatx dí cappensant-
mè s'engañy.

Però es mèu cosí En Pere que creu tot quant
li diuen, badant un pam d'uys, contestá:

—Ja hey déu ensumá fòrt! jò el vuy veure.

El sen duguéren... y pensau quina xacòta.

Quant torná, tot empagahit me deya:

—M'han enganat una vegada, però t'assegur
no'm tornarán enganà en tot l'any.

Tenia rahó, era es derré dia de l'any.

Déu guarí à n'es lectors de L' IGNORANCIA en
tot el present d'engans pitjós que es d'En Pera.
Servidor séu.—UN ESTODIANT EN DOBBLE.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Déu sobre tot.

SEMBLANSES.—1. En que fá tròns.

2. En que té sòla.

3. En que té guies.

4. En que fan lliis.

TRIANGUL.—Tocadé-Tocat-Toca-Toch-Tò-T.

PREGUNTES.—1. Perqu' havió perdut un uy.

2. Trenta un.

3. Dessét.

CAVILACIÓ.—Desamparats

ENDEVINAYA.—Un torrent.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Ningú.

Sèt:—Juan Tító y Un Escolá.

Sis:—Còp-Piu.

Y quatre no més:—Un Oficial sense empleo.

GEROGLIFICH.

LA SÈU

PÈRD. PÈRD.

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una véya y una araña?
2. ¿Y es Teatro en dia de benefici à ses ánimes del Purgatòri?
3. ¿Y una camia à una botella?
4. ¿Y una sabata à un ase?

P.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
un linatge mallorquí; sa 2.ª un nòm d'hòmo; sa
3.ª un lloch per hont hey passa molta gent; sa 4.^a
una part d'es còs, y sa 5.ª una lletra.

LLIMPIECÉ.

PROBLEMA.

¿Per quins números s'ha de multiplicá aques-
ta cantitat 12345679 perque es producte sia un
número compòst de cifres totes iguals?

JORDI DES RECÓ.

ENDEVINAYA.

Té boca y no té dents

Té llengo y no té gust.

No té caló y la ventan

Mou lòch y no fa fum.

P. DE A.

(Ses solucions dissapte qui vé si som eius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

UN EX-ESTUDIANT: Amb molt de disgust de-
vem dirli que es séu article titulat: *Bellèms se*
vá extraviá desde sa *Redacció* duguentlo à s'Im-
prenta. Si en té còpia fassi favor d'enviarle al-
tre pich y l'aprofitarem. —JORDI DES RACÓ: Te-
nim es séu trabay sobre costums de la pagesia;
l'enredonirem un pòch y en vení bé s'inserta-
rà.—UN FERRÍ D'ALA: Es seus epigramas sorti-
rán à llum en arriba s'hòra.—LLIMPIECÉ: Apro-
fitarem es Porro-fuyes que mos ha enviat.—UN
INNOCENT: Idem., idem.

8 JANÉ DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.